

Jeseniški ansambel Caravelle

Jesenice, železarsko mesto rdečega prahu, so bile sredi šestdesetih let 20. stoletja poznane po športu, zlasti hokeju na ledu, in kulturi, v kateri je imelo posebno vlogo Gledališče Toneta Čufarja, čeprav amatersko, pa vendar z odličnimi predstavami kot tudi igralci. Ko sem začel obiskovati srednjo šolo, na Jesenicah ni bilo nekega družabnega življenja za mladino. Potem pa se je pojavil plesni učitelj Arčon, ki je vsako soboto vodil plesni tečaj v Železarskem izobraževalnem centru (ŽIC). Ker so bili na ŽIC-u večinoma fantje, so bile na tečaj povabljene še srednješolke zdravstvene šole in gimnazijke. Te so bile bolj prevzetne, saj so se nosile bolj visoko. Srednješolska mladina se je po koncu pouka najraje zbirala v Mlečni restavraciji blizu gimnazije. V hotelih Korotan in Pošta pa so se družili starejši.

Kar zadeva takrat popularno »musko«, je bilo še vse zavito v meglo, kajti zvrst beat glasbe je bila nezaželena! Nekateri smo jo poslušali na valovih Radia Luxembourg, marsikdo pa kljub želji tega ni mogel, ker te postaje niso lovili vsi radijski sprejemniki. Le tako smo lahko poslušali glasbo Beatlov, Rollingov in drugih. Takrat so se na Jesenicah pojavili prvi dolgolasci s svojo trendovsko modo, ki jo je najbolje predstavljal Jeseničan Erni. Ta je iz revije Bravo spremljal vse o takratni modi, pričeski in glasbi. Hlače – kavbojke smo nekateri nosili že prej. Sam sem jih dobil že v sedmem razredu osnovne šole okoli leta 1961. Čez nekaj let so bile že bolj dostopne tudi po zaslugi deklet iz Rateč in Kranjske Gore, ki so imele maloobmejne prepustnice in so lahko šle po nakupih v bližnji Trbiž. V šolah so bili fantovski dolgi lasje tako rekoč prepovedani in v javnosti neprimerni. Profesor mi je nekoč dejal: »Bitlof in koštrunof ne bom spraševal!« Pojavila se je tudi skupina starejših fantov s Koroške Bele, ki je lovila dolgolascce – hipije, da bi jih postrigla.

Na Jesenicah se je takrat predstavil ansambel Atomi, prvi s pridihom beata, a so igrali večinoma instrumentalno glasbo. Vsako soboto so v Delavskem domu pri Jelenu prirejali mladinske plesne. Da pa bi se še nekaj več dogajalo na tem področju, je poskrbel Jeseničan Marek Lenardič. V Festivalno dvorano na Bledu je namreč pripeljal švicarsko glasbeno skupino Flystones, kar je bil pravi bum

za tiste čase. Člani ansambla so se tako vživeli v dogajanje na odru, da so jim kar lasulje dol popadale, občinstvo pa je prepoznalo Atome v lažni preobleki. Prevarani poslušalci so jih obmetavali s paradižniki in jajci, medtem pa se je glavni organizator Marek v belih rokavicah mirno vozil v kočiji okoli jezera.

Na Jesenicah se je pojavil cirkus iz Italije, velika atrakcija za mladino. Pod šotorom so bili džuboksi z gramofonskimi ploščami Beatlov in drugih popularnih skupin. To je bilo noro! Mladina je tja kar drla, da bi poslušala njihovo »musko«, kajti le redki so imeli doma gramofon, še manj pa je bilo takih, ki bi imeli te plošče, saj so se dobile le v tujini.

Na Hrušici, kjer sem bil doma, je bilo na področju kulture zelo pestro in bogato. V kulturnem domu so delovali mali simfonični orkester, folklorna skupina, odlična dramska sekcija, godba na pihala in lutkovna sekcija. Ko je moja teta režirala veseloigro z naslovom Cigani, je potrebovala glasbeni vložek. Sam sem ji pomagal z nasvetom glede spremljave s harmoniko in kitaro. Pred in po vaji za njeno predstavo smo igrali jaz na klavir, Jani Kavalar na harmoniko in Stanko Razinger na kitaro. Na eni od vaj se nam je pridružil še Egidij Glavič na kontrabasu in pozneje Jože Branc, ki je igral dromelj pri godbi na pihala.

Ansambel Frfru na odru KD Hrušica leta 1965, z leve Franci Brun, Stanko Razinger, Joža Branc, Egidij Glavič in Jani Kavalar, last F. Brun

V taki zasedbi z imenom The Frfru smo redno vadili na odru kulturnega doma ter preigravali tuje in naše popevke (Marina, Besame mucho, Ostavi svoj korak ...). Poleg šole, ansambla, glasbene šole in nekaj športa sem sodeloval še v dramski sekciji. V svoji prvi vlogi sem igral drevo. Ko sem pred drugim dejanjem prišel na oder, mi je režiser dejal: »Zlomila se je noga, ki je držala drevo. Ker ni časa za popravilo, ga boš kar ti držal!« Zastor se je odprl, lovec s puško je splezal na moja ramena in čakal gamsa. Gams pa je

V taki zasedbi z imenom The Frfru smo redno vadili na odru kulturnega doma ter preigravali tuje in naše popevke (Marina, Besame mucho, Ostavi svoj korak ...). Poleg šole, ansambla, glasbene šole in nekaj športa sem sodeloval še v dramski sekciji. V svoji prvi vlogi sem igral drevo. Ko sem pred drugim

pozabil priti na oder, ker je bil pijan. Moja ramena niso več zdržala, oba z lovцем in drevo smo padli za oder. Puška se je sprožila, zastor je padel in predstava je bila končana.

Veliko se je govorilo o dogajanju v kulturnem domu in nekega dne nas je obiskala delegacija iz Ljubljane. Bili so navdušeni nad odrskimi igralci, nas pa so povabili na mladinsko TV-oddajo Veseli tobogan. Nastopali smo še na nekaj plesih ob različnih priložnostih, kot sta bili desetletnica trgovskega podjetja Rožca in novoletna prireditev v Kazini. V šoli pa sem za nagrado prejel ukor pred izključitvijo. Kjerkoli smo igrali, ni bilo klavirja, zato sem se vključil v pevski zbor, ki ga je vodil profesor Pribošič. Ta mi je za nastope posojal električni harmonij.

Leta 1966 se je na Jesenicah pojavil ansambel Caravelle, ki ga je ustanovil Janez Puh. Kmalu po koncertu v gledališču je ansambel razpadel. V naši skupini je, po ogledu filma o Beatlih z naslovom Help, Jani harmoniko zamenjal za kitaro. Želeli smo nekaj več, a nekateri niso imeli interesa. Tako sta se poslovila Stanko in Egidij. Kmalu sta se nam pridružila kitarist Janez Puh in basist Srečko Langus, člana razpadle skupine Caravelle. Po predlogu Janeza smo prevzeli ime Caravelle v naslednji zasedbi: Janez Puh – solo kitara, vokal; Jani Kavalari – ritem

Ansambel Caravelle v zasedbi (z leve) Janez Puh, Jani Kavalari, Joža Branc, srečo Langus in Franci Brun, last F. Brun

kitara, vokal; Srečo Langus – bas kitara, vokal; Jože Branc – bobni in Franci Brun – orgle, vokal.

Vadili smo večkrat na teden in obogatili repertoar s poudarkom na večglasnem petju. Janez Puh je odlično pel skladbe Beatlov, seveda z »back« vokali ostalih članov. Lahko bi že nastopali, če ne bi imeli težav z inštrumenti, ojačevalci in ozvočenjem.

Moja stara mama je bila navdušena nad našo »musko«. Prebiral je vse takrat popularne revije (Stop, Anteno in Mladino). V Anteni je zasledila razpis za prijavo na prvo slovensko kitariado in nas kar sama prijavila. Razpisni pogoji so določali, da vsak ansambel odigra eno lastno, dve tuji po lastni izbiri in obvezno skladbo. Izbrali smo lastno skladbo avtorja Janeza Puha Nisem tisti fant, obvezna za vse ansamble pa je bila skladba avtorja Jureta Robežnika Naj naša pesem vse pove. Od tujih smo izbrali skladbi skupin The Turtles Happy together in Kameleonov Looking for me. Sam sem pripravil garderobo za nastop z zanimivimi srajcami v črni, rdeči in modri barvi z volančki ter visokim ovratnikom, ki so ga krasile bleščice. Ko smo prišli v Halo Tivoli, kjer je potekalo predtekmovanje oziroma vaja za večerni nastop, so nas začudeno pogledali ter vprašali: »Kdo pa ste vi?« Mi smo odgovorili, da smo Caravelle z Jesenic in dobili navodilo: »No, še tel odšpilajo, pa ste vi na vrsti!«

Na odru smo bili začudeni nad inštrumenti, ki so bili v lasti Belih vran in Mladih levov. Kitar, ki so nam jih na oder vrgli člani ansambla Sinovi, niti priključiti nismo znali, da ne govorim o orglah in bobnih. Končno smo se oglasili s pomočjo tehnikov ter odigrali lastno skladbo in skladbo Happy together. Ko smo prišli do štiriglasnega refrena, so že vsi napeli ušesa. Ob izvajanju obvezne skladbe Naj naša pesem vse pove pa smo bili že v središču pozornosti. Na predtekmovanju je nastopilo 30 ansamblov, od katerih se jih je na petkovo finale uvrstilo devet: Mladi levi, Bele vrane, Sinovi, Kalamari, Faraoni, Caravelle, Rdeči dečki in še dva.

Na petkovem finalu, 15. marca 1968, je bila Hala Tivoli razprodana. Naš nastop je bučno spodbujalo nekaj sto Jeseničanov in doživeli smo ogromen aplavz. Po nastopu so sledila vprašanja novinarjev in fotografiranje. Vsega tega nismo bili vajeni, saj smo kar čez noč postali popularni. Po razglasitvi smo od tednika Mladina prejeli zlati M z zapisom v Mladini: »CARAVELLE Z JESENIC ODKRITJE KITARIJADE – Strmo kot reaktivno letalo so se vzpeli v nebo slovenske zabavne glasbe. Fantje, ki so začeli igrati komaj pred pol leta, so bili odkritje tega kosanja s kitarami, bobni in drugimi inštrumenti in kajpak s pevci.« Vse se nam je kar čez noč spremenilo. Ker nismo imeli svoje opreme, so nas nekajkrat povabili Bele vrane in Mladi levi kot goste na njihovih nastopih. Pozneje smo si izposojali pevsko ozvočenje z ojačevalci od glasbenika z Bleda

in tako začeli igrati vsako soboto in nedeljo na mladinskih plesih v Delavskem domu pri Jelenu. V aprilu istega leta smo bili povabljeni skupaj z Belimi vranami, Rdečimi dečki in Sinovi na revijo skupin iz Avstrije in Slovenije. Prireditev je bila prvi dan v Gradcu, naslednji dan pa v Mariboru. V Gradcu smo tako navdušili lastnico trgovine z glasbenimi inštrumenti W. Medwed, da me je naslednji dan povabila in ponudila ugoden nakup inštrumentov. Od skupne vrednosti naj bi takoj plačali eno tretjino, ostalo pa na kredit. Pridno smo varčevali, nastopali na mladinskih in maturantskih plesih ter prirejali koncerte. Na enem od teh nas je sredi nastopa zapustil Janez Puh, tako da smo drugi del koncerta izpeljali sami ob norem navdušenju poslušalcev. Pozneje smo k sodelovanju povabili Jožico Horvat, kitaristko in pevko, a se harmonično nismo ujeli. Začeli smo igrati sami in v začetku novembra že z novo glasbeno opremo. Marca 1969 smo osvojili prvo mesto na Gorenjski kitariadi, na kateri pa sta se predstavila dva nova ansambla z Jesenic, Termity in Pelikani. Jesenice so zaživele športno in družabno. Pojavila se je moda mini kril in izbruhnila seksualna revolucija. Zanimiva je bila tudi fantovska moda hlač z nizkim pasom in ozko linijo hlačnic v rožastem, karo in pepita vzorcih. Nogavice so bile v različnih barvah, čevlji pa v stilu baroka. S prihodom skupine Termity, ki so igrali v »underground« stilu (vokal z norim igranjem na solo kitari), se je pojavilo rivalstvo med skupinama. Nastala sta dva pola poslušalcev. Trgali so se plakati in panoji, ki so vabili na koncerte ali plese. Jeseniško mladino je prevzela skladba Mesto rdečega prahu, ki so jo prvič izvajali Termity in je pozneje postala jeseniška himna. Na mladinskih plesih pri Jelenu, kjer smo igrali, se je marsikaj dogajalo. Predvsem so se vrstili pretepi in zato so plese ukiniili z obrazložitvijo, da se bo zaradi glasnosti še strop podr!! Delavski dom pa stoji še danes. Ker smo morali odplačevati kredit za inštrumente, smo bili v težavah. Z upravnim odborom KD Hrušica smo se dogovorili, da igramo za ples na odru kulturnega doma. Na strehi jeseniške stolpnice smo posneli svoj prvi videospot na skladbo Nisem tisti fant. V tedniku Antena so začeli objavljati lestvico popularnih ansamblov v Sloveniji, na kateri smo zasedli drugo mesto. Jeseniško občinstvo je postalo razvajeno in zahtevno. Na novembrskem koncertu v Gledališču Toneta Čufarja smo se predstavili s popolnoma novim repertoarjem. Povabili smo tudi popularne pevce – Braca Korena, Edvina Flisarja in Evo Sršen.

Zaradi velikega zanimanja smo koncert izvedli dvakrat, popoldan in zvečer, ter navdušili poslušalce.

Na naših plesih in koncertih je bilo vedno zanimivo tudi zaradi prisotnosti jeseniških »šovmenov«, kot so bili Jaka, Digo, Ličof, Čampa. Na nekem koncertu se je Ličof predstavil kot Johnny Hallyday in nam rekel: »Fantje, igrajte v dvanajstercu!« »Kaj pa dur?«, ga vprašamo. In nam je odvrnil: »Ni važno!« Začel je peti v angleščini, ki si jo je sproti izmišljal, se valjal po odru z mikrofonom in na koncu še vrgel »rekl« v dvorano. To je bil nepozaben šov tako za nas kot za občinstvo.

Ker so vsak dan prihajala pisma oboževalk in vabila za nastope, smo se odločili za šestmesečno turnejo po Sloveniji. Na turnejo smo povabili tudi Braca, Edvina in Evo. Koncerti so se vrstili tudi po petkrat tedensko, po dva ali trije na večer, tako da smo se vračali domov proti jutru. Na enem od plesov na košarkarskem igrišču v Velenju, kjer smo igrali sami, so nam oder postavili v dveh etažah, tako da je bil bobnar najvišji. S prvim udarnim komadom Knock on Wood je bobnar tako »užgal« na bobne, da je padel z bobni vred skozi oder. Gledalci so ponoreli, kajti mislili so, da je to del šova in atraktiven vložek bobnarja. Pel je en in edini komad Dizzy, ki je imel le eno vrstico besedila. Pri tem komadu ga je vedno na bobnih zamenjal Jani. Na listku napisano besedilo mu je padlo iz rok, odnesel ga je veter, on pa je pel Dizzy, Dizzy ... Nepozabno!

Po zaključeni turneji pozno jeseni leta 1970 smo bili zaradi spremembe deviznega tečaja ponovno v težavah glede odplačevanja avstrijskega kredita za inštrumente. Na našo srečo smo s pomočjo poznanstva dobili angažma v Avstriji, v okolici jezera Faak am See. Po dveh mesecih igranja pa sta morala Srečo Langus in Joža Branc na služenje vojaškega roka. To smo rešili tako, da smo igrali v trio zasedbi – jaz orgle z basi, Jani na kitari, Joža pa je nadomestil Cena Razinger. Tako smo igrali po Koroškem v restavracijah in hotelih do leta 1973 ter odplačali inštrumente. Vrnila sta se Joža in Srečo. Naredili smo poslovilni koncert, kajti na služenje v JLA sva odšla jaz in Jani Kavalar. V najini odsotnosti je Srečo Langus ustanovil ansambel SKI v zasedbi Srečo Langus, Cena Razinger in Marjan Edlihar z odlično pevko Lidijo Turenšek. Igrali so v hotelu Alpina v Kranjski Gori. Po najini vrnitvi smo bili spet združeni v stari zasedbi: Franci, Srečo, Jani, Cena in pevka Lidija. Igrali smo v kranjskogorskih hotelih Alpina, Kompas, Larix in drugje. Med drugim smo

leta 1977 na Prvem glaslu Gorenjske spremljali 13-letno Heleno Blagne.

To je bilo nepozabno obdobje druženja z glasbo in plesom, ki se ga vsi radi spominjamo. Žal se je leta 1983 v prometni nesreči smrtno ponesrečila pevka Lidija, ki je vedno očarala poslušalce s skladbo Blue Bayou. To je bila za nas velika izguba, zato nekaj časa nismo nastopali. Pozneje se nam je pridružila pevka Irena Čučnik. Po še nekaj menjavah v ansamblu (Janija je zamenjal kitarist Jože Cej) so stare dobre Caravelle leta 1988 razpadle. Vsak član si je izbral svojo glasbeno pot, sam pa sem začel nastopati kot »one man band«. Vsi člani ansambla smo še danes aktivni na glasbeni sceni!

Franci Brun pred hotelom Prisank v Kranjski Gori leta 1989, last F. Brun

Nastop v hotelu Larix v Kranjski Gori 31.12.1981 (Franci Brun, Srečo Langus, Cena Razinger, Lidija Turnšek in Jani Kavalari), last F. Brun